

2157

769.

Σ/Δ
Α 979

ΔΚΔΔΗΜΙΔ
ΔΟΗΝΗΣ

ΣΤΟΙΧΕΙΩΔΗΣ
ΙΕΡΑ ΚΑΤΗΧΗΣΙΣ

Περιέχουσα σύντομον διδασκαλίαν τῶν τριῶν
Θεολογικῶν ἀρετῶν· ἐν ᾧ προτετέθη καὶ
Παράρτημα περὶ Σταυροῦ.

Συντεθέντα

ὑπό

Δ. Καλαβακίδου Μελενίκου.

Τῷ δὲ τῆς Κεντρικῆς ἐν Κωνσταντινούπολει
Ιεζουσιανῆς Επιτροπῆς θεωρηθέντα, καὶ
ἐγκριθέντα πρὸς κοινὸν χρήσιν τῆς Ορθοδοξίας
καὶ Νοολαίας.

Εκδοσίς δευτέρα.

ἘΝ ΜΕΛΕΝΙΚΩ.

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΚΑΛΑΒΑΚΙΔΟΥ.

1840

β.

Τὸ παρέντες βιβλίον Στοιχειώσης Γε-
ρὰ Κατάχησις δυομαζόμενον, τὸ ὁδεῖα Ἐκ-
αλητασικὴ ἐκδοθὲν, ἐνεργῶν ἵνα διαδοθῇ εἰπει
Θέρως πρὸς χρήσιν τῆς Ὀρθοδοξου Νεολαϊας,
ἄτε μή περιέχου τι ἐνσυντίου τη Ὀρθοδοξῷ τὸ μῶν
πίστει, τῇ Ἡθικῇ, καὶ τῇ Ἔξουσίᾳ. Ἐπὶ τούτῳ
δέδοται καὶ ἡ πιροῦσα ἐνυπόγραφος Ἐγκρίσις
ἐπικεκυρωμένη τῇ Πατριαρχικῇ Στρατιδι, κατὰ
τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Εἰδοποίησιν.

(Τ.Σ.)

φωλέ. κατὰ Ἰουλίου ἐν Κωνσταντινούπολει.
τὸ μέλος τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς
Ο Συνάδων Βενιαμίν.

ΣΤΟΙΧΕΙΩΔΟΥΣ
ΙΕΡΑΣ ΚΑΤΗΧΗΣΕΩΣ

Εἰσαγωγή

·Ο Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἀποσέκλητον τοὺς τοῦ ἴδιου του μαθητὰς εἰς τὸ κήρυγμα, εἶπε πρὸς αὐτοὺς, πρῶτον νὰ διδάξουσι τὰ Εὐαγγέλια, καὶ ἐπειτα νὰ βαπτίσωσι αὐτά (Μαθ. κτ. 19. Μάρκ. 15'. 15 - 16.). Καὶ λοιπὸν δοσον εἰς τὸν καιρὸν τῶν Ἀποσόλων, τόσον καὶ μετὰ ταῦτα οἱ ποστερχόμενοι εἰς τὸν Χριστιανισμὸν δύνεται λικητούνεσθαι πρῶτον εδιδάσκοντο, καὶ ἐπειτα εβαπτίζοντο. Ἄλλος καὶ ἀφ' οὐ εἰσῆχθη εἰς τὴν Εἰκλητικὴν ἡ συγγένεια τοῦ νῦν βαπτιζομένων νήπια, η διδασκαλία τῆς Θρησκείας, η Κατήχησις, δὲν ἐπαυσεν. Ἄλλος ἔκρινεν τὴν Εἰκλητικὴν ἀναγκαῖαν τὴν Κατήχησιν μετὰ τὸ Βάπτισμα. διὰ τοῦτο παραλαμβάνεται εἰς τὸ Βάπτισμα τοῦ νηπίου διάναδοχος ὡς ἐγγυητής, διὰ νὰ φροντίσῃ νὰ κατηχήσῃ τὸ νηπίον εὐθὺς δεκαν φέρεται εἰς τὴν εἰπιτηδειαν εἰς τὸ νὰ καταλαμβάνῃ τὸν Χρι-

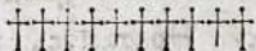
στιανικήν διδασκαλίαν, τὴν Ἱεράν Κατήχησιν.

Η Ἱερὰ Κατήχησις περιέχει τὴν διδασκαλίαν τῶν διὰ τὴν σωτηρίαν μᾶς ἀναγνωστάτων τριῶν Θεολογικῶν Ἀρετῶν, αἱ ὅποιαι εἰναι αὐταὶ. ἡ Πιστις, ἡ Ἐλπις, καὶ ἡ Ἀγάπη.

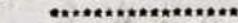
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α.

Περὶ Πιστεώς.

Τὰ Κυριώτερα δόγματα τῆς Πιστεώς τῶν Ορθοδόξων Χριστινῶν ἐμπεριέχονται εἰς τὸ Ἱερὸν Σύμβολον, τὸ ὃποιου διαφέρεται εἰς δώδεκα Ἀρτοφ. Συνέταξαν δὲ αὐτὸ συντόμως ἐκ τῶν Ἱερῶν Γραφῶν οἱ τῆς Α'. καὶ Β'. Οἰκουμενικῆς Ἀγίας Συνόδου Θεῖοι Πατέρες.

Τὸ Ἱερὸν Σύμβολον διηρημένον εἰς τὰ 43. Ἀρτοφ. μετὰ συντόμου ἀναπτύξεως.

Ἀρτοφον Α.

• Πιστεύω εἰς ἓντα Θεόν, Πατέρα, Παντοκράτορα, Ποιητὴν Οὐρανοῦ καὶ Γης, ὄρατῶν τε

ἢ πάντων καὶ ὄφράτων. ε

Αναπτυξις.

Τὸ Α'. Ἀρθρον μᾶς διδάσκει Α : ὅτι πρέπει
τὰ ἀποδεχώμενα μὲ τὴν καρδιὰν πιστεῖστες, καὶ
μὲ τὸ σόμα ὁμολογοῦντες, ὅτι κατὰ τὴν Φύση
καὶ Οὐσίαν εἶναι Εἰς καὶ μόνος Θεὸς ὄφρα-
τος, ἀνάρχος, ἀτελεύτητος, ἀγαθὸς, δίκαιος,
παντοδύναμος, τέλειος, ὄπειρος, πάνσοφος,
ἀναλλοιωτος, λατρευόμενος εἰς τρεῖς ὑποσάστεις
(εἰς τρία πρόσωπα), τοῦ Πατρὸς, τοῦ Υἱοῦ,
καὶ τοῦ Ἅγιου Πνεύματος. Β'. Ὄτι αὐτὸς ὁ εὑ-
τριστὶ προσώποις γνωριζόμενος Θεός εἶναι ὁ Πομ-
πατὸς τοῦ Οὐρανοῦ, τῆς Γῆς, πάντων τῶν ὄφρα-
τῶν, καὶ ὄφράτων· εὐνοοῦμεν ὄφρατὰ ὅλα τὰ φα-
νόμενα κτίσματα, ὄφρατα δὲ τοὺς Ἅγιες
καὶ τὰς ψυχάς μας.

Ἀρθρον. Β.

Καὶ εἰς ἐνα Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν, τῷ
Υἱὸν τοῦ Θεοῦ τὸν μονογενῆ, τὸν ἐκ τοῦ Πα-
τρὸς γεννηθέντα πρὸ πάντων τῶν αἰώνων, Φῶς
ἐκ φωτὸς, Θεὸν ἀληθινὸν ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ
γεννηθέντα οὐ ποιηθέντα, ὅμοιούσιον τῷ Πατρὶ

στοι, δι οὐ τὰ πάντα ἔγενετο. α
· Ανάπτυξις.

Τὸ Β. Ἀρքον μας διδάσκει ἀ. ὅτι δὲ Υἱὸς
τοῦ Θεοῦ, ὁ Ἰησοῦς Χριστός, τὸ Φῶς τοῦ κόσμου
μου, ὁ αἰνιθῆς Θεὸς εγεννήθη ἀρντώρ εἰς τοὺς
Πατέρες, τοῦ Φωτὸς, τοῦ αἰλαζίνου Θεοῦ πρὸ^τ
πάντων τῶν αἰώνων, καὶ εἶναι καὶ λέγεται Υἱός
μορφεύεις· διότι εἶναι τῆς αὐτῆς σύσιος καὶ φύ^τ
σεως μὲ τὸν Πατέρα· διὸ καὶ ἀμορφίσιος μὲ τὸν
Πατέρα λέγεται. Οὐδέποτε δέ καὶ οἱ Πιστοί
μιοι Θεοῦ, αλλὰ μονον κατὸ χώρην καὶ θέσιν.
β. μας διδάσκει, ὅτι εἶναι Ποντικοὶ ὄντων τῶν ὀν^τ
ράτων καὶ δοράτων κτισμάτων, καῖσις καὶ οἱ Πα^τ
έρες.

Σημ. Ἰησοῦς σπουδαῖνει Σωτήρ. Χριστός δὲ
λέγεται, ὡς μὲ τὸ στιγμα Πρεμέτης γριαντείς. Πα^τ
έρα Παλαιᾶ Διαδίκη Χριστοὶ λέγονται οἱ Ἱε^ρ
εῖς, οἱ Βασιλεῖς, καὶ οἱ Προφῆται, ἐπειδὴ οι
τοι εχρίσοντο μονον δι ἑλαῖου.

Αρքον Γ.

Τὸν δὲ ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους, καὶ δια^τ
τὸν ἕμετέρου σωτηρίαν, κατεδίδοντα ἐκ την

» Οὐρανῶν, καὶ σαρκωθέντα ἐκ Πνεύματος Ἀ-
γίου καὶ Μαρίας τῆς Παρθένου, καὶ ἐνα-
δηρωπίσαντα. «

Α' ν ἀ π τυξις.

Τὸ Γ'. Ἀρθρον μᾶς διδάσκει α'. τὴν πτα-
σιν τοῦ ἀνθρώπινου γένους, καὶ τὴν σωτηρίαν
του, τὴν ὅποιαν διὰ τὴν ἄκραν του εὐσπλαγχνίαν
ὁ Ποντίκης του εὐδόκησε νὰ τῷ χαρίσῃ, κατα-
δεχθεὶς νὰ καταβῇ ὁ μονογενῆς Γιὸς ἀπὸ τοῦ
Οὐρανοῦ εἰς τὴν Γῆν, προσλαβών εἰς τὸ Θεῖον
του πρόσωπου καὶ ἀνθρώπινου σάρκα μετὰ τῆς
ψυχῆς, συνεργείᾳ του ἀγίου Πνεύματος, ἐκ τῆς
Θεοτόκου Μαρίας. β'. ὅτι ἡ Θεοτόκος Μαρία
καὶ πρὸ του τόκου, καὶ ἐν τῷ τόκῳ, καὶ μετὰ τὸν
τόκον διέμεινε Παρθένος ἀρρένῳ λόγῳ.

Σημ. Οἱ Ἰησοῦς Χριστὸς ἦτον τέλειος Θεός,
καὶ τέλειος ἀνθρωπός : διὸ λέγεται Θεόνθρω-
πος. Αὐτὸς ὁ ἐν Οὐρανοῖς σύγρόνοις ἐκ τοῦ Πα-
τρὸς ἔμήτωρ γεννθεῖς, αὐτὸς ἐν χρόνῳ, τῷ
5508. ἐτεὶ ἀπὸ Κτισεως Κόσμου, διε εὐδόκη-
σεν, ἐγεννθη ἀπάτωρ εν τῇ Γῇ ἐκ τῆς Θεο-
τόκου Μαρίας, προσλαβών εἰς τὸ Θεῖον το-

πρόσωπου τελεία τὴν ἀμφωπότητα.

Ἀρθρον Δ.

- Σταυρωθέντα τε ὑπὲρ ἡμῶν ἐπὶ Ποντίου
- Ηλιάτου, καὶ παθόντα, καὶ ταφόντα. «

Ἄναπτυξις.

Τὸ Δ. Ἀρθρον μᾶς διδάσκει α. ὅτι ὁ Χριστὸς ἀναμάρτητος ἦν, διὰ τὰς ἀμαρτίας τοῦ αὐθρωπίνου γένους, καὶ διὰ τὴν ἐλευθερίου αὐτοῦ ἀληθῶς ἐπαθεῖ κατὰ τὴν προσληφθεῖσαν ἀμφωπότητα. β. ὅτι ἐπὶ Σταυροῦ ἀπεθανίου προσέφερε τὸν ἔσωτὸν του Θυσίου εἰς τὸν Θεὸν κατ Πατέρα του, εἰς ἀπολύτωσιν τοῦ γένους τῶν αὐθρώπων. γ. ὅτι διὰ ξύλου ἐπεσεν ὁ ἄνθρωπος, διὰ ξύλου πάλιν ἀνέση.

Σημ. Τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ χρεωτούμενοι οἱ Ὁρθόδοξοι νὰ κάμηκομεν μὲ σέβσις, ἐνθυμούμενοι τὸν διὰ ἡμᾶς σταυρωθέντα. νὰ φορῶμεν Σταυρὸν κρεμασμένον εἰς τὸν τράχηλον μᾶς εἰς ἀπαλλαγὴν παντὸς κακοῦ, καὶ ἐπενθύμησον τὸν διὰ χρεωσεῖ ὁ Χριστιανὸς νὰ ἔχῃ ἐσταυρωμένος καὶ νεκρὸς τὰ ψυχοβλαβῆ πάθη. (ὅρα Παραπτημα ἐν τῷ τέλει.)

7
Αρθρον Ε.

» Καὶ ἀνασάντα τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ κατὰ τὰς
» Γραφάς. *

Ανάπτυξις.

Τὸ Ε. Ἀρθρον μᾶς διδάσκει, ὅτι ὁ Χρι-
στὸς τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ μετὰ τὸν Θάνατὸν του ἀνέ-
γη ἐκ τοῦ τάφου ἐνδόξως ὡς Θεὸς, λαβὼν τὸ
ζῆτον του ανθρώπινου Σῶμα μὴ ὑποκείμενου
πλέον εἰς φθοράν καὶ πάνος.

Σημ. α'. Εἰς τὴν ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ
Θεμελιώνται ἡ ἐλπὶς τῆς ἀναστάσεως ἡμῶν.

Σημ. β'. Τὰ περὶ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἡ μὲν
Παλαιὰ Γραφὴ προλέγει, ἡ δὲ Νέα βεβαιοῖ τὴν
εκπλήρωσιν των.

Αρθρον σ'.

» Καὶ ἀνελθόντα εἰς τοὺς Οὐρανούς, καὶ
» καθεξόμενον ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς. *

Ανάπτυξις.

Τὸ σ'. Ἀρθρον μᾶς διδάσκει, ὅτι ὁ Ἰησοῦς
Χριστὸς μετὰ τὴν ἀνάστασιν του σωματικῶς ἀ-
νέβη εἰς τοὺς Οὐρανούς, καὶ ἐκάθισεν εἰς τὰ
δεξιά τοῦ Πατρός.

Σημ. α. Ὄτι δὲ Ἰησοῦς Χριστὸς ὡς Θεὸς πάντων
ἥτον καὶ εἰς τοὺς Οὐρανούς καὶ εἰς τὴν Γῆν,
καὶ εἰς πάντα τόπουν κατὰ τὸ, » πανταχοῦ πα-
ρὼν, καὶ λ. « Τὴν δέ τεσσαράκοστὴν ἡμέραν
μετὰ τὸν ἀνάστασιν του ἀνέβη εἰς τοὺς Οὐρα-
νούς, βλεπόντων ἀνθρώπων, ὃς ἄνθρωπος· διὰ
νὰ βεβαιώσῃ τῶν εἰς αὐτὸν πιστεύοντων τὴν ἀ-
νάβασιν.

β. Ὄτι δὲ Χριστὸς κατὰ τὸν μυστηριῶντος
τρόπου τῆς Θείας Εὐχαριστίας εύρισκεται εἰς τὴν
Γῆν μετὰ τοῦ προσληφθέντος σώματος.

Ἄρθρον. Ζ.

» Καὶ πάλιν ἐργουμενον μετὰ δέξιης κρίνει,
» ζῶντας, καὶ νεκρούς, οὐ τῆς Βασιλείας σὺν
» ἔσαι τέλος. «

Ανάπτυξις.

Τὸ Ζ. Αρθρον μᾶς διδάσκει, ὅτι δὲ Ἰησοῦς
Χριστὸς μετὰ τοῦ ιδίου σώματος, ὅπου ἀνέβη εἰς
τοὺς Οὐρανούς, πάλιν θέλει ἔλεγε μετὰ δέξιης
Οὐρανού νά κρινῃ ζῶντας καὶ νεκρούς, καὶ εἰς
μὲν τοὺς δικαίους νά δώσῃ εἰς μισθόν τοιν τὸν ἀ-
πόλανσιν καὶ κληρονομίαν τῆς Βασιλείας τῶν

Οὐρανῷν, εἰς δὲ τοὺς ἀμαρτωλούς τὴν αἰώνιον κόλασιν.

Σημ. Α'. Οἱ δίκαιοι καὶ ζῶντες καὶ μετὰ τὴν οἰκουμένην τῶν ἔχουσι παρόποτε πρὸς τὸν Θεόν, καὶ πρεσβεύουσιν ὑπέρ τῶν ἐπικαλουμένων αὐτούς.

Β'. Οἱ ἐν μετανοίᾳ τεθυνκότες πιστοὶ ὡς φελοῦνται ἀπὸ τὰς δὲ αὐτούς παρὰ τῶν ζῶντων γιγνομένας ἐλεγμοτύχας, καὶ ἀπὸ τὰς προσευχάς μάλιστα τῆς Εὐκλησίας, τὰς ὑπέρ αὐτῶν τε λουμένας.

Γ'. Οἱ μηδόληις εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν πιστεύσαντες ἀσεβεῖς δὲν θέλουσι παρόποιασθηταί εἰς κρίσιν, ὡς αὐτοκατόκρετοι, καὶ τῆς αἰώνιου καλάσσεως ἄνοιξι.

Αρθρον. Η.

» Καὶ εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἁγιον, τὸ Κύριον, τὸ Ζωιστοῖον, τὸ ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκπορευομένον, τὸ σὺν Πατρὶ καὶ Γῇ συμπροσνούντομενον, καὶ συνθοξαζόμενον, τὸ λαλῆσαι διὰ τῶν Προφητῶν. «

Ανάπτυξις.

Τὸ Η. Ἀρθρον μᾶς διδάσκει ό. ὅτι τὸ
Πνεῦμα τὸ Ἅγιον εἶναι Κύριος καὶ Θεός, μία
τῶν τριῶν ὑποστάσεων τῆς Ἅγιας Τριάδος, ἀ-
μοσύσιον, ισότιμον, συμπροσκυνούμενον, καὶ
συλλατρευόμενον μὲ τὸν Πατέρα καὶ μὲ τὸν Υἱ-
όν. β'. Ὄτι ἐκπορεύεται ἐκ μόνου τοῦ Πατρὸς,
ἐν ὁ Σωτὴρ ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐν Εὐαγγε-
λίοις ἐφανέρωσε λέγων (Ιωάν. 14. 19.) » Ο-
ν ταν δὲ ἔλθῃ ὁ Παράκλητος, ὃν ἐγὼ πέμψα
ν ὑμῖν παρὰ τοῦ Πατρὸς, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀ-
το ληθείας, ὁ παρά τοῦ Πατρὸς ἐκπορεύεται. « γ'. ὅτι τὴν μὲν Παλαιὸν Διαθήκην οἱ Προφῆται
τὴν δὲ Νέαν οἱ Απόστολοι ὑπὸ τοῦ Ἅγιου Πνεύ-
ματος φερόμενοι ἔγραψαν. δ'. ὅτι τὸ Πνεῦ-
μα τὸ Ἅγιον ζωογονεῖ πνευματικῆς τοὺς πιστοὺς
δούλους τοῦ Θεοῦ διὰ τῆς γέφυρας του.

Σημ. Α'. Οι Παππισταὶ, δηλαδὴ οἱ τῆς
Ρωμαιικῆς Ἑκκλησίας ὄπαδοι, τολμήσαντες προ-
σέθηκαν εἰς τὸ » τὸ ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκπορευό-
μενον « τὸ » καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ « ἀγεν λόγου,
καὶ ἐναντίον τῆς διδασκαλίας τοῦ Ἰησοῦ Χρι-

στοῦ .

Β'. Τὰ χαρίσματα τοῦ Ἅγιου Πνεύματος
εἰναι ἐπτά . 1. Σοφία . 2. Σύνεσις . 3. Βού-
λὴ . 4. Ἰσχὺς . 5. Γνῶσις . 6. Εὐσέβεια . 7.
Φόβος Θεοῦ . (Ἡσαῖς τά . 2.) Οἱ δὲ καρ-
ποὶ αὐτοῦ , τούτεστιν αἱ ἐνέργειαι εἰναι ἑνέα .
1. Ἀγάπη . 2. Χαρά . 3. Εἰρήνη . 4. Μα-
κροδυνμία . 5. Χρηστότης . 6. Ἀγαθοσύνη .
7. Πιστις . 8. Πραότης . 9. Εγκράτεια .
(πρὸς Γαλ : ε. 22.)

Ἄρθρον . Θ :

» Εἰς μίαν Ἅγιαν Καθολικὴν καὶ Ἀποστο-
λικὴν Ἑκκλησίαν . α

· Α νά π τυξις .

Τὸ Θ . Ἄρθρον μᾶς διδάσκει α . διτὶ μᾶς
εἶναι ἡ Νύμφη τοῦ ἐνὸς Νυμφίου Ἰησοῦ Χρι-
στοῦ . μίαν τὴν Ποίμνη τοῦ ἐνὸς Ποιμένος . β .
διτὶ τὴν Ἑκκλησίαν ὁ Σωτὴρ τὴν ἡγίασε διὰ
τοῦ ἴδιου αἵματος , καὶ τὸ σῶμα Πνεύμα ἀκα-
ταπαίστως τὴν ἡγίασε διὰ τῶν ἁγίων Μυστη-
ρίων . γ . διτὶ εἶναι Καθολικὰ . Διότι ἐκτείνεται
καθ' ὅλους τοὺς αἰῶνας , καὶ καθ' ὅλους τοὺς

επόμενος. δ'. οτι φυλάττει απηρχοσάλευτον τη^{τη}
διδασκαλίαν ἀν Αποστολῶν, καὶ τῶν σύγων
Συνδομῶν.

Σημ. Α'. Εὐαγγελίος Ὁρθόδοξος χρέος ἔχει
νὰ ὑποτάσσεται εἰς τὴν Εκκλησίαν. Η δὲ
Εκκλησία ἔχει διαχόρους ἐντολάς.

Α'. Νὰ προσεύχηται καθ' εἰς εἰς τὸν Θεόν,
καθ' ὅλους τοὺς δικριτυένους κακούς, νὰ
ἀκούῃ τὴν Θεῖν Δειτουργίαν καὶ μακιστα τὰς
Κυριακὰς, καὶ Εορτάς.

Β'. Νὰ φυλάττῃ ἑκαστος Χριστιανὸς τὰς
τέσσαρας διατεταγμένας Νηστείας (οἱ ὅποιαι
ένιιι, η Νηστεία πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως,
η Νηστεία πρὸ τῆς Αναστάσεως, η Νηστεία
πρὸ τῆς Εορτῆς τῶν ἀγίων Αποστολῶν, καὶ η
Νηστεία πρὸ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου.)
καὶ ὅλας τὰς Τετράδας καὶ Παρασκευὰς τοῦ
Χρόνου, εἴσαρουμένων τινῶν, κατὰ τὰς διατα-
γὰς τῆς Εκκλησίας.

Γ'. Νὰ τιμῶνται οἱ Ἱερωμένοι μὲ τὴν
πρέπουσαν εὐλάβειαν.

Δ'. Νὰ εξημελογώμενα τὰς ἀμαρτίας μητρ

•πινεγός, καὶ νὰ μεταλλαχθῶμεν τοὐλάχιστον
εἰς τὰς προειρημένας τέσσαρας μεγάλας νησεῖς.

Ε'. Νὰ πιρακαλῶμεν τὸν Θεὸν διὰ τοὺς εἴ-
πηροχῆι καὶ ἐζουσιαὶ ὄντας.

Σ'. Νὰ φυλάξτωνται αἱ Νησεῖαι καὶ αἱ Δεί-
σεις ἐκεῖναι, τὰς ὅποιας ἡ θελε προστάξῃ ὁ Ἑπ-
στοκόπος τοῦ τόπου εἰς καιρὸν ἀνάγκης.

Ζ'. Νὰ μὴ συχνωδηστωνται τὰ βιβλία
τῶν Αἰρετικῶν.

Η'. Νὰ μὴ υποχράται καφνεῖς τὰ πρόγ-
ματα τῆς Ἐκκλησίας.

Θ'. Νὰ μὴ γίνονται Γάμοι εἰς τὸν καιρὸν
τῶν Νηστεῶν. κτλ.

Σημ. Β'. Λέγοντες, ὅτι πιστεύομεν εἰς
τὴν Ἐκκλησίαν, ἐννοοῦμεν, ὅτι πιστεύομεν εἰς
τὰ Θεοπαράδοτα λογια, οἵτοι εἰς τὰς Θείας Γρα-
φὰς, εἰς τὰς Συνοδικὰς διοιτάξεις, καὶ εἰς τὰς
Ἐκκλησιαστικὰς παραβόσεις.

"Αρθρον. Ι.

ο Ὁμολογῶ ἐν Βάπτισμα εἰς ἄφεσιν
των μαρτιών. *

Αναπτυξις.

Τὸ Γ. Ἀρθοου μᾶς διδάσκει, διε πρέπει νὰ πιστεύουμεν ἀδιστάκτως, διε τὸ Μυστήριον τοῦ ἁγίου Βαπτισμάτος εἶχλείφει ὅλη τὰ ἀμαρτήματα. εἰς μὲν τὰ βρέφη τὸ Προπτερούν, εἰς δὲ τοὺς μεγάλους καὶ τὰ προσειρετικά. Καὶ διε ἀνακανίζεται ὁ βαπτιζόμενος ἄνθρωπος, καὶ ἀποκαθίσταται εἰς ἐκείνην τὴν δικαιώσιν, τὴν ἀποκατάστασιν εἰχεν ὁ Ἄδαμ πρὸ τῆς παρακοῆς, καὶ γίνεται μὲν Θεοῦ κατὰ χάριν, καὶ οὐρανούμορος τῆς Οὐρανίου Βασιλείας.

Σημ. Τὰ Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἔπειτα.

Α. τὸ ἁγίου Βαπτισμόν.

Β. τὸ ἁγίου Μύρου.

Γ. ἡ ἁγία Εὐχαριστία.

Δ. ἡ Μετάνοια.

Ε. ἡ Ἱερωσύνη.

Ϛ. ὁ τίμιος Γάμος.

Ζ. τὸ Εὐχέλαιον.

Σημ. Ο Γάμος καὶ ἡ Ἱερωσύνη διδεται
πάντα τῷ βουλομένῳ.

Αρθρον ΙΑ.

» Προσδοκώ Ἀνάστασιν νεκρῶν. «

Ανάπτυξις.

Τὸ ΙΑ. Ἀρθρον μᾶς διδάσκει, ὅτι έλχε τὰ
απ' αἰώνος νεκρὰ σώματα τῶν ἀνθρώπων θέ-
λουσιν ἀναστηθῆναι.

Σημ. Α'. Τὰ σώματα μετά τὴν ἀνάστα-
σιν θέλουσιν γίνει ἀγνόητα καὶ ὀδύνητα.

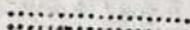
Β'. Ενάστη ψυχὴ θέλει λαβεῖ τὸ τίδεν
τῆς σῶμα, ἵνα μαζὸν μέτοιδιον τῆς σῶμα λαβεῖ
τὸν αἰώνιον μισθὸν, ἢ τὴν αἰώνιον καταδίκην
κατὰ τὰ ἔργα, τὰ ὅποια ἐπράξε.

Αρθρον. ΙΒ.

» Καὶ ζωὴν τοῦ μέλλοντος αἰώνος. Ἀμήν. «

Ανάπτυξις.

Μᾶς διδάσκει τὸ τελευταῖον Ἀρθρον, ὅτι
μετὰ τὴν Ἀνάστασιν τῶν σωμάτων, καὶ με-
τὰ τὴν Κρίσιν, οἱ μὲν δικαιοι θέλουσι κληρο-
νομήσῃ τὴν αἰώνιον ζωὴν, οἱ δὲ ἀμαρτωλοι θέ-
λουσι καταδικασθῆναι εἰς τὴν αἰώνιον κόλασιν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β.
Περὶ Ἐλπίδος.

Η Ἐλπὶς εἶναι πεποιησις βεβαιαῖς ὅποι
τάχεως τῶν ἐπιγέλμένων εἰς τοὺς Πιστοὺς
Οὐρανίου ὀγκῶν. Πλὴν διὰ νῦν ἀπολαύσῃ
ἡ πιστὸς ταῦτα τὰ Οὐρανία ὀγκῶνα εἶναι ἀ-
ναγκη τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ, καὶ τῶν ὀγκῶν
ἔργων.

Η Χάρις εἶναι τόσον ἀναγκαῖος, ὥστε χω-
ρὶς αὐτῆς δὲν δυνάμεται νὰ ποιήσωμεν οὐδὲν ἀ-
γαθὸν, κατὰ τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου. Διὰ νῦν
ἐπιτύχωμεν δὲ τὴν χάριν δὲν εἶναι ἄλλος τρό-
πος, παρὰ ἡ Προσευχὴ. * Αἰτεῖτε, καὶ
διεβιβαίσται ὑμῖν. *

Ἄφ' ὅλας δὲ τὰς Προσευχὰς ἡ ἐγκελεστέρα
εἶναι τὸ » Πάτερ ὑμῶν καὶ λ. διότι μᾶς τὴν
παρούσικεν αὐτὸς ὁ Κύριος ὑμῶν (Ματθ. 7.
9-13). οὗτον καὶ Κυριακὴν Προσευχὴν
ἀναμαζεται· διότι περιέχει συντόμως ὅλα τὰ ἀ-
ναγκαῖα καὶ συμφέροντα τῆς σωτηρίας μας·

καὶ διότι δλαι αἱ ἄλλαι προσευχαὶ καὶ ἀκολουθίαι τῆς Εὐχαλπίας εἰς ταύτην τὴν Κυριακὴν Προσευχὴν ἐπιστηριζόμεναι, ἀποκαθίστανται απαρατήτως ἀναγκαῖαι εἰς τῶν Ὁρθοδόξων τὸ πλήρωμα.

Σημ. Ἡ Προσευχὴ πρέπει νὰ γίνηται αἱ μὲ προσοχὴν, ἵτοι νὰ μὴ περισπάται εἰς ἄλλους λογισμοὺς ὁ προσευχόμενος. β. με Θερμότητα, ἵτοι νὰ ζητῇ παρὰ Θεοῦ ἐκ καρδίας ζεύσης, δ, τι ἀν ζητῇ. γ. μὲ ταπεινοφροσύνην, ἡ ὅποια πρέπει νὰ ξηνάι σχι μόνον ἐσωτερική, ἔνδον τῆς καρδίας, ἄλλα νὰ φαίνηται καὶ εἰς τὸ τὸ σῶμα διὰ τῆς εὐσχήμονος στάσεώς εἰς τὸν καρδιὸν τῆς προσευχῆς. δ. μὲ πεποίησιν, ἵτοι μὲ πληροφορίαν, ὅτι θέλει εἰσακούσθη ἡ προσευχὴ. ε. μὲ ἐπιμονὴν, τὴν ὅποιαν διδάσκει ὁ Χριστὸς διὰ τῆς παραβολῆς τοῦ ἀδίκου κριτοῦ (Λουκ. ιη. 1-8) Καὶ ἀνευ τινὸς ἔχειρας κατά τίνος.

Ἡ Κυριακὴ Προσευχὴ

μετὰ συντόμου ἀναπτύξεως.

Ἡ Κυριακὴ Προσευχὴ διαιρεῖται

18.

εἰς τρία: εἰς Προσόμιον, εἰς Ζ'. Αἰτήματα, καὶ εἰς Ἐπιλογον.

Τὸ Προσόμιον. « Πάτερ γῆμῶν ὁ ἐν τοῖς Οὐρανοῖς. »

Αὐτὸς τυξεῖται. Μὲ τὴν λέξιν » Πάτερ « φανερώνει ὁ προσευχόμενος, διτι παρόρθιαίζεται νίδις κατὰ χάριν καὶ θέσιν ποὺς. Πατέρα του καὶ Ποιητήν του. μὲ τὴν λέξιν » γῆμῶν « φανερώνει, διτι διλοι οἱ ἀνθρώποι εἴμεθα ἀδελφοί, καὶ διτι τῷτο ποέπει νὰ ἀγαπήσειν, ὡς ἔχοντες κοινόν τὸν Θεόν καὶ Πατέρα μας· μὲ τὰς λέξεις » ὁ ἐν τοῖς Οὐρανοῖς « φανερώνει, διτι ἐπειδὴ ὁ Πατέρος μας εἶναι εἰς τοὺς Οὐρανούς, διτι τοῦτο καὶ ἡ κληρονομία μας, καὶ ἡ ἀληθής Πατρίς μας εἶναι ἐν τοῖς Οὐρανοῖς. Ότιν πρέπει νὰ ἀκούωμεντος νὰ απολαύσουμεν τὴν ὄντως Πατρίδα μας, τὴν Οὐρανίου Βασιλείαν.

Αἰτήματα.

Α. » Αγιατθίτω τὸ ὄνομά σου. «

Αὐτὸς τυξεῖται. Τὸ ὄνομά του Θεοῦ καθέκυτό εἶναι ἀγιον. Ήμεις δὲ πασακαλούμεν, εἴτε μὲ τὴν εὐτεβή καὶ εὐάρετον ζωὴν μας ἀγιά-

ζηταὶ καὶ τιμάται ἐν ἡμῖν· διότι εἴκεντις οὐταν ζῶμεν κακῶς, τότε καταφρονεῖται τέ σομε τοῦ Θεοῦ. εγ γηνίν. Αγιάζεται τὸ σύνομο τοῦ Θεοῦ, καὶ διαν τὰ μέλη τῆς Ἑκκλησίας φυλάττωσι τὸν ἐν αλλήλοις αγάπην, καὶ διαν ἐπιστρέψωμεν ἀπὸ τὰ κακὰ ἔργα, καὶ προκόπτωμεν ἐν τῇ ἀρετῇ, στε καὶ τὰ Ἔδην βλέποντες τὰ καλὰ ἔργα γημῶν, δοξαζούσι τὸν εν τοῖς Οὐρανοῖς κοινὸν γημῶν Πατέρα.

Β'. » Εἰδέτω ἡ Βασιλεία σου. «

Α ν α π τ υ ξ ε ι ε . Βασιλευει ἐν γημῖν ὁ Θεός, διαν ἔξαλειφη τὰ σκάνδαλα, καὶ δεικνύ ματαίας τὰς πονηράς ἐπιχειροσεις τῶν ἔχθρῶν τοῦ Εὐαγγελίου του. β. φανέρωνει, δια ο προσευχόμενος καταφρονεῖ τὸν Κόσμον, καὶ ἐπιδυ μεῖ τὴν Οὐρανίον Βασιλείαν. γ. παρακαλεῖ νὰ ταχυνθῇ η δευτέρα Παρουσία, δια νὰ αρνη ἀ πὸ τὰ μέσον η Βασιλεία τοῦ Κόσμου τουτου, καὶ ο ἔχθρος γημῶν, καὶ έλθῃ η Βασιλεία τῶν Οὐραγῶν. Όπου Αὐτὸς μόνος ὑπάρχει τὰ πάντα ἐν πᾶσι.

Γ'. » Γενηθήτω τὸ θέλημάσσου, ως εν Οὐ

» ρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς Γῆς. «

Αὐτὸς πάτερ Χριστός. Διὰ τῶν παρακαλούμεν τὸν Ὑψιστὸν Θεὸν, ἵνα καταξιώσῃ ἡμᾶς νὰ ποιῶμεν τὸ θέλημα σύντου, ζῶντες ἐπὶ τῆς Γῆς καὶ πολιτευόμενοι, ὡς ἀρέσκει σύντῳ τῷ ἐν Οὐρανοῖς Θεῷ καὶ Πατρὶ μας, ὑποταττόμενοι καὶ ὑπακούοντες μετὰ χαρᾶς καὶ σανε γογύσμου εἰς τὰ θεῖα σύντου προστάγματα, καὶ ὡς καὶ οἱ Ἀγγελοι ἐν τοῖς Οὐρανοῖς.

Δ'. » Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπισύστιον δὸς » ἡμῖν σήμερον. «

Αὐτὸς πάτερ Χριστός. Ζητῶντες νὰ μὰς δῶσῃ ὁ Θεὸς τὸν ἄρτον, ὁ ὅποιος μὰς ἀρκεῖ τὴν σήμερον ἡμέραν. ὑπὸ τὴν λέξιν » ἄρτου « τὸ ἀναγκαιότατον εἰς τὴν ζωὴν μας, ἐννοοῦμεν, διεζησμένοις τὰ ἀναγκαῖα τῆς ζωῆς. τὸ » σήμερον « διδάσκει ἡμᾶς νὰ μὴ φροντίζωμεν διὰ τὴν αὔριον, καὶ νὰ εἰμεῖται ὀλιγαρχεῖς. Ἀλληγορικῶς ἄρτος τῆς ψυχῆς μας ἐννοεῖται ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ κηρυττόμενος, κατὰ τὸ, » οὐκ ἐπὶ ἄρτῳ μόνῳ ζήσεται ἀνθρωπος, ἀλλὶ ἐπὶ ν πάντι ρήματι ἐκπορευομένῳ διὰ στόματος

» Θεοῦ. « Καὶ τῇ Κοινωνίᾳ τοῦ σώματος καὶ
αἵματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, κατὰ τὸ » ἡ γὰρ
νόσορέ μου ἀλγῶσι εστι βρῶσις, καὶ τὸ αἷμα
» μου ἀλγῶσι εστι πόσις. » Ἰωάν. 5. 55-56.

Ε. » Καὶ ἀφες ἡμῖν τὰ ὁφειλήματα ἡμῶν,
» ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὁφειλέταις ἡμῶν. «
Αὐτὸς πάτερ ἡμῶν Παρακλητός μας συγχωρήσῃ ὁ Θεός τὰ μετά τὸ Βάπτισμα ἡ
μαρτύματά μας πρὸς τὸν Θεόν, ἢ περὶ τὸν
πλησίον· διὰ δὲ τοῦ, » ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς
ὁφειλέταις ἡμῶν α γενόμενα χρεῶσται· νὰ συγχω-
ρᾶμεν δῆλους ἔκείνους, οἱ ὅποιοι μᾶς ἐλάτησαν, ν
εβῆλαψαν. »

Σημ. Ο μὴ συγχωρῶν τὸν ἔχθρον τῷ
καὶ ἀναιτχύντῳ εἰς τὴν προσευχὴν τοῦ ὄμοιον
γάνων; διὰ συγχωρεῖ αὐτοὺς, φεύδεται τῷ Θεῷ
καὶ οὗτως ἡ προσευχὴ αὐτοῦ γίνεται εἰς ἀμαρ-
τίαν (Ψαλμ. ρι. 7).

Σ. » Καὶ μὴ εἰσελέγης ἡμᾶς εἰς πειρα-
νόμον. » Αὐτὸς τὸν φράστην εἰς τὸν πειρα-

νόμον. » Η σάρξ πειράζει ἡμᾶς
διὰ τῶν παθῶν. ὁ Καϊσαρὸς διὰ τῶν πειρα-

τερούν καὶ ἐπιθυμοῦσιν, οὐ Δεῖρος διά τῶν πατέρων
τοὺς επιβουλῶντας. Παρακαλοῦμεν λοιπὸν τὸν
Θεόν ναὶ μὴ ἐγκαταλείψῃ τὴν πόλην οὐδὲ ἐμπέσωμεν εἰς
τέλους· πειρατείαν. μάτιον τοῦτο γένεται γάρ
• μάτιον Z. » Ἀλλὰ ρύσσει τὴν πόλην ἀπὸ τοῦ πονη-
• ροῦ. τοῦτο γάρ γινεται νεμέσιον στατήριον τοῦτο «
• μάτιον Ἀνάπτυξις! Ἀλλ' έταν καὶ πρὸς δι-
• αρθρωτὸν μαρτυρίστης, Κάρε, οὐτε ἐμπέσω-
• μέν εἰς πειρατείαν. Σὺν ὅμιλοις εὐστρατεύοντας τὴν μη-
• τροποφορίαν τὴν πόλην, ὅπως διά τῆς παντοδύναμου
• στρατού Χάριτος ρύσθωμεν ἀπὸ παντὸς πονηροῦ,
• πονηρᾶς καὶ ἀπὸ αὐτῆς τῆς αἰωνίου κολάστεας.

Ἐπίλογος. • Ότι σοῦ ἔστιν τὴν Βα-
• τλεῖα, καὶ τὴν δύναμιν, καὶ τὴν δόξαν, εἰς τοὺς
• αἰώνας. Ἀμήν.
• Ανάπτυξις: Πιστεύομεν, καὶ ἐλπίζο-
• μεν, Οὐρανίε Πάτερ, ὅτι θέλεις εἰσακούσῃ τὰ
• αἰτήματά μας· Διότι Σὺ, ὡς μὲν παντοδύνα-
• μος· Θετιλεύς τοῦ πονηροῦ, πάντα δύνασαι· ὡς
• δὲ πανάγος, θέλεις ναὶ δώσῃς εἰς τὴν πόλην ὅλα
• τὰ κακά, πρὸς δοξάν σωμάτου τοῦ ἁγίου ὄνδρος
• φαντασοῦ. Γένειντο, τὰ δότα, παρεναλείσαμεν,
• Γένοιντο!

Περὶ Μακάρων μῶν τοῦ Εὐαγγελίου.

Ἐπειδὴ εἰς τοὺς Μακαρισμούς προιέχεται
συντομίᾳ ἡ ἐλευθέρα διδασκαλία τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ ἐπόμενως αἱ ἐπαγγελίαι διὰ τοῦ ἀγαθοῦ ἔργου, διὰ τοῦτο εἶναι ἀναγκην νὰ εκπέσωμεν ἐνταῦθα αὐτοὺς πρὸς γυνώτιν, καὶ επιλήρωσιν αὐτῶν.

Α. » Μακάριοι οἱ πτωχοί τῶν πνεύματος,

ὅτι αὐτῶν ἔστιν ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.

Αὐτὸς πεντεκάτη πτωχεῖα εἴναι ἡ ταπεινοφροσύνη καὶ ἡ εὔπειθεία σιγῆ δόγματα καὶ ἐντολαὶ τῆς Ἐκκλησίας· καὶ πρὸς τούτοις τὸ νὰ γνωρίζῃ τις, καὶ νὰ διαλογήσῃ διὰ τοῦ ἀμαρτηματαὶ ἐνώπιου τοῦ Θεοῦ μὲ ταπεινοφροσύνην, καθὼς ἐποίησεν ὁ Τελώνης.

Β. » Μακάριοι οἱ πενθοῦντες, ὅτι αὗται παρακληθήσονται..»

Αὐτὸς πεντεκάτης. Έκεῖνοι οἱ πενθοῦντες εἰναι μακάριοι, οἱ διποτοί κλαιούστι διὰ τὰς ἄμαρτιας των, καὶ διὰ τὰς τοῦ πλησίου.

Γ. » Μακάριοι οἱ πράξις, οἵτινες κλη-

» ρούσμήσαντι τὸν Γην. «

Αὐτὸς πάτερ ξεῖς. Προφεῖς λέγουται, ὅσοι
μετὰ προθυμίας καὶ χαρτερίας ὑποφέρουσι τὰ
δεῦτα, καὶ θλαρῶς προσφέροντάς πρὸς τὸν πλοτό-
σιον.

Δ. » Μακάριοι σὺ πεινῶντες καὶ διψῶντες
τὴν δικαιοσύνην, ὅτε αὗτοι χωρίασθήσονται. «

Αὐτὸς πάτερ ξεῖς. Πεινῶσι καὶ διψῶσι τὸν
δικαιοσύνην, ὅσοι ἀγαπῶσι τὴν ἀλιτεύειν, καὶ
θλαστὰς ὄφετάς.

Ε. » Μακάριοι σὺ ἐλεήμονες, ὅτε αὗτοι ἐ-
λειθίσονται. «

Αὐτὸς πάτερ ξεῖς. Εἰλεήμονες μακάριοι εί-
ναι, ὅσοι ἐκπληροῦσι τὰ ἔργα τῆς πνευματικῆς
καὶ σωματικῆς ἐλεημοσύνης. Είναι δὲ ἔργα τῆς
μὲν Πνευματικῆς.

1. Νὰ διδάσκωμεν τοὺς ἀμαθεῖς καὶ πε-
πλανημένους.

2. Νὰ διεμπόνωμεν τοὺς ἀμαρτάνοντας.

3. Νὰ συμβουλεύωμεν τοὺς δεομένους
συμβουλῆς.

4. Νὰ παρηγορῶμεν τοὺς λυτημένους.

5. Νὰ ὑποφέρωμεν τοῖς ἀδυκάτοις.

6. Νὰ συγχωρῶμεν τοὺς ὑβριζούντας, ἢ επερεᾶσσοντας ἡμᾶς.

7. Νὰ παρακαλῶμεν τὸν Θεόν ὑπέρ τῆς αιτηρίας τοῦ πλησίου μας.

Τῆς δὲ Σωματικῆς εἶναι

1. Νὰ τρέφωμεν τὸν πεινασμένον.

2. Νὰ ποτίζωμεν τὸν διψασμένον.

3. Νὰ ἐνδύωμεν τὸν γυμνόν.

4. Νὰ δεχώμεθα εἰς τὴν οἰκίαν μας τὸν ξένον, καὶ νὰ τὸν περιποιήσθα.

5. Νὰ ἐπισκεπτώμεθα καὶ ἐπιμελόμεθα τὸν ἀσθενή.

6. Νὰ συντρέχωμεν εἰς τοὺς φυλακιωμένους.

7. Νὰ θάπτωμεν τοὺς νεκρούς.

ζ. » Μηκάριοι οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ, ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεόν ὄφουνται. «

Α νά πτυξις. Καθαροὶ τῇ καρδίᾳ εἰτι εἴκεινοι, οἱ ὅποιοι ἀπέχουσιν ἀπὸ αἰσχρουργίας καὶ πονηρούς καὶ ἐμπαθεῖς λογισμούς.

Ζ. » Μηκάριοι οἱ εἰρηνοποιοί, δια αὐτοὶ υἱοὶ Θεοῦ κλητίσσονται. «

Ανάπτυξις. Εἰρημοποιοί εἶναι ἐκεῖνοι
οἱ ὅποισι σχὶς μόνον αὐτοὶ ἔχουσιν εἰρήνην μὲ τὸν
ἐμαυτὸν τῶν καὶ μὲ τοὺς ἄλλους, καὶ τὴν διαφύ-
λακτουσι, ζῶντες εἰρηνικῶς ἀλλὰ καὶ τοὺς ἄλλους
εἰρηνεύουσι, καὶ εἰς ἀδελφικὴν ἀγάπην φέρουσι.

Η. » Μακάριοι οἱ δεδιωγμένοι ἐνεκεν δι-
» καιοσύνης, ὅτι αὐτῶν ἐστιν ἡ Βασιλεία τῶν
» Οὐρανῶν. «

Ανάπτυξις. Μακάριζει ἐνταῦθα δ
Κύριος ἡμῶν τὴν ἴσχυν, καὶ ἀνδρίαν, καὶ σα-
θηρότητα ἐκείνων, οἵτινες διὰ τὴν ἀληθείαν, διὰ
τὴν Πίστιν, καὶ διὰ πᾶσαν ἄλλην ἀρετὴν ὑποφέ-
ρουσι δικαγμούς καὶ κινδύνους.

Θ. » Μακάριοι ἔσε, ὅταν ὀνειδίσωσιν ὑμᾶς,
» καὶ εἴπωσι πᾶν πονηρὸν βῆμα καθ' ὑμῶν, ψευ-
» δόμενοι, ἐνεκεν ἐμοῦ. «

Ανάπτυξις. Καὶ ἐνταῦθα μακάριζον-
ται ἐκεῖνοι, οἵτινες διώκουνται, δινειδίζονται, καὶ
συκοφαντῶνται διὰ ἀγάπην τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ
Χριστοῦ, τῆς ἀληθείας, καὶ τῆς ἀρετῆς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Περὶ Ἀγάπης.

Τρίτη ἀρετὴ ἀναγκαιωτάτη εἰς τὴν σωτηρίαν μας εἶναι, ὡς εἴπομεν, ἡ Ἀγάπη, ἡ πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸν πλησίον μας. Καὶ τὸν μὲν Θεὸν χρεωστοῦμεν νὰ αγαπῶμεν εἴς ὅλης τῆς καρδιᾶς, εἴς δὲ τῆς ψυχῆς, εἴς ὅλης τῆς ἵσχυος, καὶ εἴς δὲ τῆς διανοίας, ποιεῦντες τὰς ἐντολὰς τοῦ μετὰ πάσης προθυμίας. διότι αὐτὸς εἶναι Πομπής μας, καὶ Προφορής, Λυτρωτής, καὶ Σωτήρ μας. Τὸν δὲ πλησίον μας προσαζόμενα παρὰ τοῦ Θεοῦ νὰ ἀγαπῶμεν· διότι λέγει ἡ Ἀγία Γραφή· στὶς δὲν ἀγαπᾷ τὸν ἀδειφόν του, φύτε τὸν Θεὸν ἀγαπᾷ.

Τὴν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸν πλησίον Ἀγάπην μᾶς διδάσκουσιν αἱ δέκα Ἔντολαι, τὰς ὁποίας ὁ Θεὸς ἔδωκε τῷ Μωϋσῇ.

Αἱ δέκα Ἔντολαι.

Ἐντολὴ Α'. »Ἐγώ εἰμι Κύριος ὁ Θεός
» τού, ὁ ἐξαγαγὼν σε ἐκ γῆς Αἰγύπτου εἴς σίνου

» δουλείας. Οὐκ ἐσονται σοι Θεοί ἔτεροι πλὴν
» ἐμού. «

Ἄν απ την ἔξις. Ή πρώτη Ἐντολὴ μᾶς δι-
δάσκει νὰ πιστεύομεν τῇ καρδίᾳ, καὶ νὰ ομολο-
γοῦμεν τῷ σόματι, ὅτι ὑπάρχει εἰς μόνος Θεός,
καὶ νὰ πιστεύωμεν τὰς Θείας αὐτοῦ ἴδιότητας,
καθὼς διδάσκει ἡμᾶς ἡ Ἀγία Γραφή.

Ἀμαρτάνουσιν εἰς τὴν Ἐντολὴν ταύτην οἱ Ἄ-
θεοί, οἱ Πολύθεοι, οἱ Ἐπικούριοι, (οἱ δοξάζοντες
εἰμαρρένην), οἱ Μάγοι, οἱ Δεισιδαιμονες, οἱ Δι-
ρετικοί, οἱ ἀπορρίπτοντες, ἢ παρεξηγούντες τὴν
Αγίαν Γραφήν, οἱ ἐλπίζοντες εἰς τὰ πλούτη, τὴν
δύναμιν, καὶ τὸν καῦν αὐτῶν.

Όταν ἐπικαλώμενα τοὺς Ἅγιους, δὲν παρα-
βαινομεν ταύτην τὴν ἐντολὴν διότι ἐπικαλούμενα
τὸν Θεὸν καὶ τὸν Σωτῆρα ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν,
ώς υψίσουν Κύριον, καὶ Παντοδύναμον Δεσπότην
πάντων τῶν πραγμάτων· τοὺς δὲ Ἅγιους ἐπικα-
λούμενα ως πιστοὺς δούλους αὐτοῦ, καὶ ἔχοντας
παρρισταν νὰ πρεσβεύωσιν ὑπέρ τίμουν.

Σημ. Πρὸς ἀποφυγὴν τῶν ῥήσειστῶν παρα-
βάσεων δύο τιγκα ὀφελοῦσι. Πρῶτον, τὸ νὰ ἀπορ-

ρίπτωμεν πάσαν πρόληψιν καὶ διαφθόρου νόος,
προερχόμενη τὴν ἐκ παντὸς συνηθείας, τὴν ἐκ συνα-
ναστροφῆς πανογνῶσταν ἀνθρώπων, τὴν ἐκ τῆς ἀ-
ναγνώσεως βλαβερῶν βιβλίων, τὴν τέλος ἐκ τῶν εἰ-
λευθέρων φρονημάτων, τῶν νὰ τολμῶμεν αὐθα-
δῶς περὶ πάντων νὰ ιρίνωμεν. Δεύτερου, Τὸ νὰ
ὑποταττώμεθα κατὰ πάντα εἰς τὴν ἀλιθείαν τῆς
Ιερᾶς Ἀποκαλύψεως, δεχόμενοι αἵτις ἀκτῶς τὸν
Θείον λόγον διὰ πανόγα ὅλων τῶν λογισμῶν μας,
καὶ ἀκολουθοῦντες εἰς τὴν τούτου ὁδηγίαν.

Ἐντολὴ Β'. » Οὐ ποτέσεις σεαυτῷ εἴδω-
» λον, οὐδὲ παντὸς ὄμοιώμα, δσα ἐν τῷ Οὐρανῷ
» ἄνω, καὶ δσα ἐν τῇ Γῇ κατώ, καὶ δσα ἐν τοῖς
» ὕδασιν ὑποκάτω τῆς Γῆς· οὐ προσκυνήσεις
» αὐτοῖς, οὐδὲ μὴ λατρεύσεις αὐτοῖς. «

Ανάπτυξις. Η' δευτέρα Εντολὴ ἐμπο-
δίζει τὴν Εἰδωλολατρείαν, καὶ πάντα τρόπου ἐμ-
ποδιζόμενον τῆς πρὸς Θεὸν λατρείας. Εἰδωλολά-
τραι εἶναι οἱ λατρεύοντες ὡς Θεὸν τὰ πτίσματα,
φέ τὸν Ἡλιον, τὴν Σελήνην, τὸ Πῦρ, τὰ Ζῶα,
καὶ τὰ Φυτά· καὶ οἱ πατασκευάζοντες ἀγάλμα-
τα κατ' εἰκόνα ἀνθρώπινου καὶ ἄλιων ζώων, καὶ

αερίζεναι αὐτὰς ὁ Θεός. Ὁμοιοί μὲν τούς Εἰ-
δηλολάτρας εἶναι, ὅσοι προσποθεῖσιν νὰ εὐχαρι-
στήσωσι τὰ πάθη των, τὴν φιλαργυρίαν των, τὴν
γαστρικαρρίαν των, καὶ λ. Παριβαίνουσιν αὐτὴν
τὴν Ἔντολὴν οἱ νομίζοντες, ὅτι ἀρέσκουσι τῷ Θεῷ
μὲν πράγματα δισάρεστα αὐτῷ, καὶ μὴ διατε-
ταχμένα απὸ τοῦ Θείου λόγου.

Δέν ἀντικείμενα εἰς ταῦτα τὴν Ἔντολὴν
προσκυνοῦντες τὰς Εἰνόνας· οἵστι δέν προσκυνοῦ-
μεν αὐτὰς κανὶ ἐκπτάσ, ἀλλὰ σχετικῶς προσκυ-
κοῦμεν αὐτὰς. οἵστι ἡ προσκύνησις δέν γίνεται
εἰς τὰ σανιδία, εἰς τὰς βαφὰς, εἰς τὸν σολισμὸν,
ἢ εἰς τὴν ἐπιτηδειότητα τοῦ τεχνίτου, ἀλλὰ προσ-
φέρομεν αὐτὴν εἰς ἐκείνους, τοὺς ὅποιους παριστῆ-
σιν εἰς ἡμᾶς τὰ ἔντυπα. Ὁμοίως δέν ἀντικείμε-
να προσκυνοῦντες, καὶ τιμῶντες καὶ τὰ ὄγια
Αειψυκα τῶν Ἀγίων.

Σημ. Ἡ προσκύνησις ἐμπροσθεν τῆς Εἰ-
νόνος τοῦ Σωτῆρος ὑφίσταται εἰς μίαν βαθυτάτην
ὑπόπλισιν τῆς καρδίας ἡμῶν, ὡς πρὸς Κύριον
καὶ Ποιητὴν πάντων· καὶ εὗτα πολὺ διαφέρει ἀ-
πὸ τὴν προσκύνησιν, ἢ ὅποια γίνεται πρὸς τοὺς

Αγίους, οἵτις εἶναι ἐν σέβας ἀποδιδόμενον πρὸς
αὐτοὺς εἰς ἔνδειξιν τῆς ἀγάπης ἡμῶν, ὃς πρὸς
εὐαρεστήσαντας τῷ Κυρίῳ.

Εὐτολὴ Γ. »Οὐ λήψῃ τὸ ὄνομα Κυρίου
ν τοῦ Θεοῦ σου ἐπὶ μάταιῷ.«

· Ανάπτυξις. Η τρίτη Ευτολὴ μᾶς ἐμ-
ποδίζει ἀπὸ τὸ νὰ μεταχειρίζωμεθα τὸ ὄνομα τῶν
Θεοῦ εἰς μάταια, καὶ μὲ καταφρόνησιν τῆς θείας
του δέξης. καὶ πρὸς ταύταις μᾶς διδάσκει νὰ
πλαβώμεθα Αὔτου.

· Αμαρτώντες εἰς ταύτην τὴν Ευτολίην οἱ
Βλάσφημοι· οἱ Ἐπίορκοι· οἱ λαμβάνοντες τὸ ὄνο-
μα τοῦ Θεοῦ χωρὶς ἀνάγκης εἰς τὰς ὄμιλας τῶν,
Σέλουτες νὰ βεβαίωσται τοὺς λόγους, ἢ ἀτείσο-
μενοι· οἱ Ψευδοπροφῆται· οἱ ζυτούντες παρὰ
Θεοῦ ἀπρεπήτινα· οἱ παραβάται τῆς πρὸς
Θεὸν ὑποσχέσεώς των.

· Εὐτολὴ Δ. »Μνήσητε τὴν ἡμέραν τῶν
· Σαββάτων στηρίζων αὐτην· ἐξ ἡμέρας ἐργα
· καὶ ποιήσεις πάντα τὰ ἔργα σου. τῇ δέ ἡμέ-
· ρᾳ τῇ ἐβδόμῃ, Σάββατα Κυρίῳ τῷ Θεῷ σου.«
· Ανάπτυξις. Η τετάρτη Ευτολὴ ἐπι-

τάττει τὰς Κυριακὰς καὶ ὄλλας Ἑορτασίμους
ἡμέρας ποιῶς νὰ συνερχώμεθα εἰς τὰς Ἐκκλη-
σίας πρὸς λατρείαν τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ ἀπρόώμε-
θα τὰς iερὰς Ἀκολουθίας, μάλιστα τὴν θείαν
Μυσταγωγίαν, καὶ τὸν Θεῖον λόγον.

Σημ. Α'. Σάββατον σημαίνει ἀνάπτυσιν,
καὶ ὀνομάζεται ἡ ἐβδόμητη ἡμέρα τῆς ἐβδομάδος,
καὶ ἦν κατέπαυσεν ὁ Θεὸς ἀπὸ πάντων τῶν ἔρ-
γων τῆς ὀημιουργίας τοῦ Κόσμου. Ἡμεῖς δὲ εἰς
εἰς Χριστὸν πιστεύοντες ἐορτάζομεν τὴν Κυριακήν.
διότι εἰς ταύτην ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς
ἀνεπαύθη, ἕτοι ἐτελειώσει τὸ ἔργον τῆς ἀπολυ-
τρώσεως ἡμῶν, σκασάς εἰς τῷ τάφῳ ἐνδόξως
ὡς Θεὸς παντοδύναμος. (Λουκ. κδ. 1).

Σημ. Β'. Αὗται αἱ τέσσαρες Ἐντολαὶ ἀνα-
φέρονται πρὸς τὸν Θεὸν, καὶ εἰς τὴν ὀφειλομέμη-
σιτὴν τιμήν. Αἱ δὲ ἐπόμεναι ἐξ ἀνάγονται εἰς
τὸν πλησίον, καὶ ἔχουσι κυριώτατον σκοπὸν τὴν
ἀγάπην καὶ τὴν ειρηνικήν καὶ εὐδαιμονικῶν
τῶν ἀνθρώπων.

Ἐντολὴ Ε. • Τίμα τὸν πατέρα σου, καὶ
τὴν μητέρα σου, ἵνα εἴ τοι γένηται, καὶ ἴνα

δι μακροχρόνιας γένη ἐπὶ τῶν γένεων. ε

Αὐτὸς πάτερ ἡμῶν. Ή πέμπτη Ἐντολὴ μᾶς ἐπιτάττει νὰ σεβώμεθα, καὶ νὰ ὑποταττάμεθα πρὸς τοὺς γονεῖς μας, καὶ ἐπομένως πρὸς τὸν πνευματικὸν καὶ κοσμικὸν ἔξουσιον, πρὸς τοὺς διάδοχούς των, πρὸς τοὺς εὐεργέτας, πρὸς τοὺς αὐτέντας, καὶ πρὸς τοὺς ἐν ὑπεροχῇ.

Αἱ αρτίνουσιν εἰς τούτην τὴν Ἐντολὴν οἱ ἱαχυρογνώμονες, οἱ γοῦνισται, οἱ ἀπατεῖνες, οἱ ἐπαναστάται, οἱ πρόδοται, οἱ φίλαιται, οἱ φράστοι, οἱ φιλέργυροι, οἱ ἀσπλαγχνοί, οἱ ἀπονθρωποί, οἱ ἀλεξόνες, οἱ καταφρονταί, οἱ εχτακρίνοντες, οἱ σκανδαλοποιοί, καὶ οἱ παρόμοιοι.

Ἐντολὴ. σ. » Οὐ φανέσεις. ε

Αὐτὸς πάτερ ἡμῶν. » Οὐ φανέσεις « μᾶς ἐπιτάττει νὰ μὴ βλάψωμεν τὸν πλησίον μας μήτε εἰς τὸ ὑποκριτεῖνον, μήτε εἰς τὴν τιμὴν, μήτε εἰς τὰ ὑπερχοντα κατ' οὐδένα τρόπον, οὔτε ὄμέσως, οὔτε ἐπιμέσως, οὔτε ἔργῳ, οὔτε λόγῳ, οὔτε θεαματῳ.

Αἱ αρτίνουσιν εἰς τούτην τὴν Ἐντολὴν θ.

φί κατὰ δικαιορόγους τρόπους φενάσατες, ἢ βλάπτοντες ἀνθρώπου, οἱ προδόται, οἱ ἀπάθαστοι, καὶ οἱ ἀδικιῶς πολεμοῦντες.

Σημ. Οἱ Κριταὶ καταδικάζοντες εἰς θάνατον τοὺς πταιστας, δουλεύοντες κατὸ τὸ ἐπάργελμα τῶν τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ, δέν παρεβαίνουσι ταύτην τὴν Ἐντολήν.

Β'. Ἀμαρτάνουσι εἰς ταύταν τὴν Ἐντολὴν οἱ παρακινοῦντες ἄλλους εἰς φόνον ἢ βλάψην, οἱ βοηθοῦντες αὐτοῖς, ἢ προστατεύοντες τὸ ἀδικοῦντα ἐπιβλαβές, ἢ σπείροντες ζιζάνιον καὶ διχονίας, ἢ κατακρίνοντες, ἢ καταλαλοῦντες, ἢ συκοφαντοῦντες, καὶ οὕτω φονεύοντες τὸν ἀνθρώπον κατὰ τὴν τιμὴν· ἢ ἀρπάζοντες, ἢ ληστεύοντες, καὶ καίουσις οἴκους, ἢ βιούσοντες τινα εἰς τὸ νᾶ πίνη ὑπὲρ τὸ μέτρον, καὶ νὰ μεθύῃ. Γ'. οἱ ἀδικοὶ κριταὶ, οἱ διὰ δῶρο, ἢ διὰ συγγένειαν, οἱ διὰ κολακείαν, οἱ διὰ φόβου δικαιοῦντες τὸν πρατηνόν, καὶ καταδικάζοντες τὸν ἀδικοῦντα· καθὼς καὶ οἱ συγχωροῦντες, ἢ δυνάμενοι νὰ ἐμποδίσωσι τὸν φόνον, ἢ ἀλλαντινα βλάψην, μὴ ἐμποδίζοντες δὲ, ἀλλ ἀκελεύστες. Δ'. οἱ Κύριοι οἱ Σλίβοντες

τοὺς ὄποιαι μάθους οὐτας. Ε. οἱ Συμβούλεις, οἱ φιλοσοφοῦντες, οἱ ἀληπομαχοῦντες, οἱ ἐκδίκησιν αἰνόντες, οἱ ἔχετραν καὶ μίσος φυλάξσοντες, οἱ σκληρότητα, οἱ γριβτήτες τῶν ἡδῶν καὶ ἀπανθρωπίον εἶχοντες. Ζ. οἱ πατέρες διαφόρους τρόπους οὐτόχειρες καὶ ριψοκίνδυνοι.

Ἐντολὴ Ζ. ο Οὐ ρηχεύσεις. *

* Αὐτὸν ἔτι ξιστεῖς. Ἡ ἐβδόμη Ἐντολὴ ὑπὸ πᾶς ὄντος τῆς μοιχείας μᾶς ἐπιτάσσει νὰ ἀπέχουμεν ἀπὸ πᾶσαν σαρκικὴν ακαθάρσιαν.

Παρεβαίνουσι ταῦτα τὴν Ἐντολὴν Α. οἱ μοιχοί, οἱ πόργοι, οἱ ἐρασταὶ τῆς πολυγαμίας, τῆς αιμομιξίας, καὶ τῆς τῶν ἄλλων εἰδῶν ἀκολασίας. Β. ὁ πράττων ὃ, τι δίδει ἀφορμὴν εἰς τὴν σαρκικὴν ἡμυπάθειαν, καὶ παρακινεῖ τὴν αἰσχρότητα τῆς μοιχείας καὶ πορνείας. Εἶναι δὲ ὑπεκαύποτα πρὸς τὴν ἀμαρτίαν ἡ υρεπάλη, ἡ μέθη, ἡ ἀργία, ἡ ἀκράτεια, ἡ αἰσχρολογία, ὁ ἀπρεπής χαριεντισμός, ἡ ἀναισχυντος τοῦ σώματος κίνησις, οἱ ἀπρεπεῖς ἐφευρέστεις εἰς τὰ ἐνδύματα (αἱ μάδαι), οἱ καλλωπισμοὶ τῶν σώματος, τὰ σκαρφαλοποιὰ θέστρα, οἱ ἀισθημοσει γόρει, τὰ ἄπει-

τραγώδεις, τὰ βλασφέματα βιβλία, καὶ τὸ λ. καὶ
τὸ σεμινόν βλέψημα, τὸ γινόμενον μετ' αἰτί-
ας ἐπιθυμίας.

Ἐντολὴ Η. » Οὐ κλέψεις. «

Αὐτά περὶ τοῦ ζειτ. Η ὁγδόν Ἐντολὴ μᾶς ἐ-
πιτάττει νὰ ἀπέχωμεν απὸ πάνι εἶδος κλοπῆς καὶ
ἀδικίας, ἵτις γίνεται ἢ φανερῶς, ἢ κρυφῶς, ἢ δι-
λεκτ. Καὶ ἐν γένει γίνεται εἰς δύο ἀναφέρονται εἰς
τὰ εσθία, μάτρα, νομισματα, καὶ εἰς τὰ δικ-
φρα ἐπικριτικά.

Ἐντολὴ Θ. » Οὐ φευδομαρτυρήσεις κατά
τοῦ πλησίου σου μαρτυρίαν φευδή. «

Αὐτά περὶ τοῦ ζειτ. Η εννάτη Ἐντολὴ μᾶς ἐ-
πιτάττει νὰ μὴ φευδομαρτυρῶμεν διὰ σύδεν τράγυ-
μα καὶ κατ' αὐδενὸς, καὶ μήτε μὲ τὴν γλῶσσαν
Φευδόμενοι νὰ βλάπτωμεν τὸν πλησίον.

Ἐντολὴ Ι. » Οὐκ ἐπιθυμήσεις τὴν γυναι-
καν τοῦ πλησίου σου· οὐκ ἐπιθυμήσεις τὴν οἰ-
κίαν τοῦ πλησίου σου, οὐδὲ τὸν στύρον αὐτοῦ·
οὐδὲ τὸν παιδία αὐτοῦ, οὐδὲ τὴν παιδίσκην αὐ-
τοῦ, οὐδὲ τοῦ βοὸς αὐτοῦ, οὔτε τοῦ ὑποζυγίου αὐ-
τοῦ, οὔτε παντὸς κτήνους αὐτοῦ, οὔτε δύο τῆς
πλησίου σεων ἔστε. «

Ανάπτυξις. Η δεκάτη Ευτολή εἶναι μία
πνευματικότερα ἐξήγησις τῆς Ζ.
καὶ Η. Ευτολῆς· διότι ἐπικτέει ὅχι μόνον νὰ μὰ
πράξωμεν τὸ κακὸν ἐν ἔργῳ, ἀλλὰ σῦτε καὶ νὰ ἐπι-
δυμόντωμεν σύντο. Οἶον ἡ μὲν Ζ. ἀγαχαιτίζει πᾶ-
σαν ἄγομνον σαρκικὴν μίξιν, αὐτῇ δέ καὶ τὴν μόνην
τὴν καρδιὰν κλίσιν καὶ ἐπιδυμίσιν κολύει. η Η. ἀπα-
γορεύει τὴν ὄρπαχγήν του ζέρουν πράγματος, αὐτα-
δέ ἐμποδίζει καὶ αὐτὴν τὴν περὶ τούτου ἐπιδυμίαν.

Μακάριοι εἶναι οἱ μελετῶντες καὶ συλλαττοῦντες
ἡνὸν Θεῖον νόμον· διότι δὲ αὐτοὺς λέγει ὁ Κύριος.
»Ἐάν τις ἀγαπᾷ με, τὸν λόγον μου τηρήσει, καὶ
»ὁ Πατέρος μου ἀγαπήσει αὐτὸν, καὶ πρὸς αὐτὸν
»ἔλευσόμεθα, καὶ μονὴν παρὰ αὐτῷ ποιήσουμεν. «
Οἶσαν δύως ὁ ἀνθρώπος καὶ ἀν πληράσῃ τὰς ἐυτο-
λὰς τοῦ Κυρίου, πρέπει νὰ συχαΐσται, ὅτι τούτο
ἴλον εἶναι καρπὸς καὶ δῶρον τῆς συνεργούσης χά-
ριτος τοῦ Θεοῦ· διὸ καὶ οὐδὲ πρέπει νὰ ὑπερσί-
ρηται, ἀλλὰ μᾶλλον νὰ ἐνδυναμῆται τὸ ἥριόν του
Εὐαγγελίου. »Οταν ποιήσητε πάντα τὰ διατε-
»χθέντα ὑμῖν, λέγετε, ὅτι δοῦλοι ἀχρεῖοι ἐσμὲν, ἐ-
»τὶ τι ἂ δρεῖλομεν ποιῆσαι, πεποιήλαμεν. «

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Περὶ Σταυροῦ.

§ α. Τὸν ζωοποιὸν Σταυρὸν διὰ μέσου τῶν ἀποιού ἐσάθημεν, καὶ ἀπὸ τὴν σουλήσιαν τοῦ διαι-
βόλου ἡλευθερώθημεν, καὶ νιοὶ Θεοῦ κατὰ χάριν
γεγόναμεν, καὶ τῶν Οὐρανίων ἀγαθῶν ἡξιώθημεν.
Αὐτὸν τὸν Σταυρὸν, εἰς τὸν ὅποιον ὁ Σωτὴρ ἡμῶν
Ιησοῦς Χριστὸς ἐσαυρώθη (α), σύτον τὸν Σταυρὸν,
τοῦ ὅποιον τὸν τύπον οἱ δαιμονες φρίττουσιν, ἡμεῖς
δὲ οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, οἱ ὅποιοι ἐλπιζομεν
εἰς τὸν σταυρωθέντα διὰ ἡμᾶς Κύριον ἡμῶν Ιησοῦν

(α) Τὸ μέγεθος τοῦ τιμίου Σταυροῦ, ἐπὶ τοῦ ὅποιού
ἐσαυρώθη ὁ Κύριος ἡμῶν Ιησοῦς Χριστὸς ἦτον εἰς
μὲν τὸ μῆκος ποδῶν δεκαπέντε· εἰς δὲ τὸ πλάτος,
ὅποι τὸ πλάγιον ἔγινε, ποδῶν δικτώ· τὸ δὲ χόνδρος
καὶ τοῦ ὄρθρου καὶ τοῦ πλαγίου ἔγινε τοῦ Σταυροῦ
ἥτον μιᾶς σπιταμῆς· κατὰ τὴν παλαιότερην παράδο-
σιν. (ὅρα Σελ. 20. τοῦ τροπαιού τῆς Ὁρθοδοξεως
Πιεστος.)

Χριστὸν, πρέπει νὰ φέρουμεν κρεμασμένου ἀπὸ τὸν
 τράχηλον μᾶς πάντοτε ὄλοι κριώς μηροὶ τε, καὶ
 μεγάλοι· ἀνδρες τε καὶ γυναικεῖς· νέοι τα καὶ γέ-
 ροντες, ἀντὶ παντὸς ὄλκου ὅπλου φυλακτικῶν· κα-
 θῶς μᾶς διορίζει καὶ ὁ Θεῖος Χριστός οὐδέποτε
 (Σελ. 881. τὸν εἰ. τόμου). » Ἀντὶ μαχαιρῶν ἔ-
 ο πὲ κλίνης κρεμασθεμένην (τὸν Σταυρὸν δὲλ·),
 » ἀντὶ μοχλῶν ἐπὶ θύρας διαγράψαμεν, ἀντὶ τετ-
 ράχηλον τῶν καὶ οἱ παλαιοὶ ἐκεῖνοι Χριστιανοὶ,
 ἀπὸ τὸν ὅποιον καὶ ἐγνωρίζοντο. Τὸν ἄγιον Ὁ-
 ρέστην, τὸν ἔνα ἀπὸ τοὺς πέντε μάρτυρας τούτῳ
 ἑορταζόμενους τὴν ιψ. τοῦ Δεκεμβρίου ἐκ τούτου
 ἐγνώρισαν, ὅτι εἶναι καὶ αὐτὸς Χριστιανός· ἐπειπ-
 οῦ ῥιπτῶν τὸ βέλος εἰς τὸ σφράγιδον, ἀφάνη ὁ Σταυ-
 ρὸς, τὸν ὃποιον εἶχε κρεμασμένου εἰς τὸν λαιμόν
 του, ὑποκάτω εἰς τὰ φορέματά του. Ὁ ἄγιος
 Παγκράτιος ὁ Ταυρομενεῖας Ἐπίσκοπος, ὁ ἑορ-
 ταζόμενος κατὰ τὴν Φ. τοῦ Ιουλίου, ἀφ' οὗ ἐ-
 βάπτιζε τοὺς Χριστιανοὺς, ἐδιδεν εἰς πάντας βα-
 πτιζόμενον καὶ ἐν Σταυρὸν ἀπὸ κέρας, διὰ

τὸν φορῆ αὐτὸν ἐπάκμα του διὰ παντὸς . Ο Θεολόγος Γρηγόριος ἐφόρει πρὸς ἀποτροπὴν παντὸς εἰς
ζωντίου . Οἶνον καὶ ἔλεγε πρὸς τὸν Διάβολον .

Φεῦγ' ἀπὸ ἐμῆς κραδίου , δολομήχανε , φεῦγε
τάχισα .

Φεῦγ' ἀπὸ ἐμῶν μελέτων , φεῦγ' ἀπὸ ἐμοῦ βιώτου .

Μή σε βάλω Σταυρῷ ; τῷ πᾶν ὑποτροφέει .

Σταυρὸν ἐμοὶς μελέεσσι φέρω , Σταυρὸν δὲ πορείη .

Σταυρὸν δὲ κραδίη , Σταυρὸς ἐμοὶ τὸ κλέας .

Καὶ αὗτοι δὲ οἱ ἴδιοι δαιμονες βιαζόμενοι ώμολόγησαν εἰς τὸν ἄγιον Ἰωάννην τὸν Βοστρικὸν , τὸν ἔχοντα ἔξουσιαν κατὰ Δαίμονων , ὅτι τρία πράγματα τῶν Χριστινῶν φοβούνται , τὸ Βάπτισμα τὸν Σταυρὸν , τὸν ὅποιον φοροῦσιν εἰς τὸν τράχηλον . καὶ τὸν ἄγιον Κομνωνίαν (α) . Διὸ τούτῳ σ-

(α) Εν τῇ Φιλοναλίᾳ Σελ . 1094 . εὑρίσκεται αὐτολεξίη οὕτω . » Ιωάννης δὲ Βοστρικός , ἀνὴρ ἄγιος « καὶ ἔξουσιαν ἔχων κατὰ πνευμάτων ἀκαθάρτων » ἡρώτησε Δαίμονας , οἱ ἥσταν κατοικοῦντες εἰς καὶ » ρᾶς τινας μαίνομένες , καὶ ἐνεργούμένες ὑπὲν εἰς τῶν πνοηρῶν , εἰπών . Πρῶτα πράγματα φοβεῖσθαι

τοις ήμεις οι τωρινοί Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί πρέπει νὰ μιμώμεθα τοὺς παλαιούς ἐκείνους Ὁρθόδοξους Χριστιανούς, καὶ νὰ φορῶμεν καὶ ήμεις τὸν Σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ κρεμασμένον εἰς τὸν λαιμὸν μας, κατεσκευασμένον ἡ ἐκ ξύλου, ἡ χρυσίου, ἡ ἀργυρίου, ἡ ἐξ ἄλλου τινὸς μετάλλου πρὸς διαφύλαξιν μας, σωτηρίαν, καὶ ἀποτροπὴν πχυτὸς κακοῦ, καὶ πρὸς ἔνδειξιν τοῦ, δὲ εἰμεῖν Χριστιανούς. Εἶχοντες αὐτὸν καὶ καλλοπισμὸν μας μάλιστα, ὡς λέγει καὶ ὁ Θεὸς Χρυσόσουμος (λόγῳ, δὲ Θεῷ ὁ Χριστός. Τόμω σ'.) • Λαμ-

• ἀπὸ τῶν Χριστιανῶν; οἱ λέγουσιν. Εἶχετε δυτικά
• τρία πράγματα μεγάλα. Ἐν μὲν, ὅπερ φορεῖτε εἰς τὸν τράχηλον ὑμῶν· καὶ ἐν, ὅπερ λούετε στῆε εἰς τὴν Εκκλησίαν· καὶ ἐν, ὅπερ τρώγετε εἰς τὴν σύντοξιν. Ἔρομένου δέ πάλιν· ἐκ τούτων τῶν τριῶν ποιοὺς φοβεῖσθε πλέον; ἀπεκρίθησαν.
• Εἰ ἐφυλάττετε καλῶς, ὅπερ μεταλλαγῇστε,
• τὸν Ισχυρὸν οὐδεὶς ἐξ ἡμῶν ἀδικήσῃ Χριστια-
• νός. Εἰσὶ δὲ ἀδυτικεῖς φοβοῦνται τῶν ἀλλων πλέον, ὁ Σταυρὸς, ἡ Βάπτισις, καὶ ἡ Κονωνία. *

- βάζοντες εξ έκσιν (τοῦ τιμου ἔύλου δῆλ.) πολ-
- λοι, καὶ γρυπῶν κατακλείοντες καὶ ἀνδρες καὶ
- γυναικες, τῶν τραχyllων ἔχρτωσι τῶν ἔχυτῶν,
- καλλιπικάσμενοι. « (2)

§ 3. Λύτου τοῦ Σταυροῦ ἀκόμη τὸν Τύπον πρέπει νὰ κάψουμεν κοινῆς δῆλοι οἱ Χριστιανοὶ τόσου μέσα εἰς τὸν οἰχόν μας, δοσον καὶ ἔξω, καὶ

(α) Τὸν Σταυρὸν τὸ πάλαι δχι μόνον ἀπλόis ένγένει δῆλοι οἱ Ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ Ὀρθόδοξοι Βασιλεῖς ἐφόρουν εἰς τὴν κεφαλήν, καὶ ὑπὲρ τὰ Βασιλικὰ διαδήματα εἰς αὐτὸν ἐσεμνύνοντο. Δὲν είναι λοιπὸν μεγάλη τιμὴ εἰς τὴν μάση τῶν Χριστιανοὺς ἡδη, καὶ αισχύνη, νὰ μὴ ἔχωμεν Σταυρὸν εἰς τὸν τραχυλόν μας; Άσ έχωμεν, ἀδελφοὶ Χριστιανοὶ, Σταυρὸν ἔύλινον μικρὸν, ἢ ἀπὸ δῆλο τοι μεταχλον κατεσκευασμένον, ἃς ἔχωμεν κρεμασμένον εἰς τὸν λακιόν μας, καὶ εἰς πάταν Θλίψιν μας ἃς χτπαχώμεθα αὐτὸν, ἐνθυμούμενοι τὸν εἰς χύτον συρριθέντα δι τημᾶς Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ Σωτῆρα μας· φαστε νὰ δεχόμεθα πάταν πρόσπαιρον Θλίψιν αὐχαρίστως, καὶ ὡς δέφανον.

εἰς τὸν δρόμον, καὶ εἰς πάντα τόπου, καὶ νίκη
 καὶ ἡμέραν, πρὸ τοῦ νὰ επιχειρισθῶμεν ὅποιονθή-
 πος ἔργον, καθὼς μᾶς πορευγί(ε)λει καὶ ὁ Ἱερο-
 σολύμων Κύριός (Κατίχ. ηγ.) καὶ ὁ Σειος Χρυ-
 σόστοιος (Λόγω έ. κατὰ Ιουδαιῶν). Ήξεύροντες,
 δτε μόνου τὸν μετὰ πιστεως Τύπον τοῦ Σταυροῦ
 οἱ δαιμονες φρίττοντες φεύγουσι, καὶ ἐλευθεροῦνται
 οἱ ἀνθρώποι, ὡς καὶ ὁ Θεολόγος Γρηγόριος λέγει
 περὶ τοῦ Σταυροῦ(εἰς τὸν κατὰ Ιουλιανοῦ λόγον), δτε
 δταν ὁ Ιουλιανὸς σύρισκε τὸ μὲ τοὺς μάγους, καὶ
 οἱ δαιμονες συνῆχθσαν, ἐκαμε τὸν Σταυρὸν του,
 καὶ παρενθήσ οἱ δαιμονες εσκορπίσθσαν, καὶ
 αὐτὸς ἐλευθερώθη ἀπὸ τὸν φοβον. Καὶ ὁ Σειος
 Χρυσόστοιος (δημιλίφ νδ'. εἰς τὸν Ματθ.) λέγει.
 » ὡς σεφικον αὐτῷ περιφεροῦεν τὸν Σταυρὸν τοῦ
 » Χριστοῦ· καὶ γάρ πάντα δι αὐτοῦ τελεῖται τὰ
 » καὶ ἡμᾶς, καὶ τραφῆναι τὴν μυστικὴν εκείνην
 » τροφὴν, καὶ χειροτονηθῆναι, καὶ ὁ, τιοῦν ἑτε-
 » ρον ποιῆσαι, πανταχοῦ τούτο τῆς νικης ἡμῖν
 » παριστάται σύμβολον. « Ἀλλ' ὡς τῆς δυστυ-
 » χίας! οἱ περισσότεροι Χριστιανοὶ δεν προσέ-
 » γουσιν δράσης καὶ ποιῶσι τὸν Τύπον τοῦ Σταυ-

ροῦ! (α)

Ἐνοκτον, Ξριστιανὲ, τῆς δεξιᾶς σου χειρὸς
τοὺς τρεῖς δάκτυλους, τὸν ἀντίχειρα ἡτοι τὸν με-
γαλὸν δάκτυλον, τὸν λιχανὸν ἡτοι τὸν δεύτερον,
καὶ τὸν μέσον. Ναι--ἐνώσον αὐτοὺς τοὺς τρεῖς
κατὰ τὰ ἄκρα τῶν, τὸν δὲ παράμεσον καὶ τὸν
μηρὸν σου δάκτυλον καταβιβάσον, καὶ ἔγισον
αὐτοὺς εἰς τὸν παλάμην σου. Ἀφοῦ δὲ ἐνώσῃς
οὕτω τοὺς τρεῖς δάκτυλους σου, κυψας ὅληγον, ἀ-
καστηνί, καὶ ἔγισον τὰ ἄκρα τῶν τριῶν αὐτῶν
ἐπιμενων δάκτυλων πρώτον εἰς τὸ μέσον τοῦ με-
τατοῦ σου. δεύτερον καταβιβάσον τὸν χειρά σου,
καὶ ἔγισον ὄμοιως τὰ ἄκρα τῶν τριῶν εἰρημένων

(α) Το να στρανάρεται μὲ τὸν Τύπον τοῦ Στον-
ροῦ εκ συνήρος ποροδόσσεως ἔχομεν, ὡς βεβαιώ-
ται απὸ τὸν καί. Κανένα τοῦ μεγάλου Βασιλείου·
ὅπου λεγει αὐτολεξί. • Ἰνα τοῦ πρώτου καὶ ποικ-
• τότου πρώτου μητροῦ, τὸ τῷ τύπῳ τοῦ Στον-
• ροῦ τοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ
• Χριστοῦ ἡλιπονέτας καταστρανεσθαι, τις δ διε-
• γκαρματος διδάξας;

δάκτυλων εἰς τὸν ὄμφαλόν σου· τρίτου ὑψησον
ὅλιγον τὴν χειρά σου πρὸς τὸ δεξιὸν μέρος, καὶ
ἔγγισον ὄμοιώς τὰ ἀκρα τῶν τριῶν ἐνωμένων δα-
κτύλων εἰς τὸν δεξιὸν σου ὥμον· καὶ τέταρτου χι-
λησον καὶ εὐθείαν τὴν χειρά σου, καὶ ἔγγισον ὄ-
μοιώς τὰ ἀκρα τῶν τριῶν ἐνωμένων δάκτυλων εἰς
τὸν ἀριστερὸν σου ὥμον.

Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον, Χριστιανέ, εἰς τὸ ζ-
ῆτης σχημάτικε μετ' εὐλαβείας τὸν Σταυρὸν μὲ τὰ
τρία δάκτυλα, λέγον εἰς πάντα τύπον τοῦ Σταυ-
ροῦ. »Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεός ἐλέησόν με
τὸν ἀμαρτωλὸν· η τὴν ἀμαρτωλήν. « τὰ ὅ-
ποια τρία δάκτυλα σημαίνουσι τὴν ἀγίαν Τριά-
δα. Βάλλων δὲ αὐτά πρῶτον εἰς τὸ μέτωπον,
καὶ δεύτερον εἰς τὸν ὄμφαλὸν καὶ εὐθείαν, πα-
ριστάνεις τὸ ὄρθιον ξύλον τοῦ Σταυροῦ· τρίτον
βάλλων αὐτοὺς εἰς τὸν δεξιὸν ὥμον (πλάτην), καὶ
τέταρτον εἰς τὸν ἀριστερὸν, παριστάνεις τὸ πλά-
γιον ξύλον τοῦ Σταυροῦ· τοῦ ὅποισι η δύναμις δια-
φυλάττοι πάντας τοὺς Ὁρθοδόξους! Ἀμήν!

ΤΕΛΟΣ.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

τῶν Φιλομούσων Συνεργορυτῶν.

Σώματ-

- Ο'** Πανιερώτατος Μητροπολίτης ὄχος Δρά-
μας Κύριος Κύριος Νεόφυτος. 200
- Ο'** Πανιερώτατος Μητροπολίτης ὄχος Με-
λενίκου Κύριος Κύριος Διονύσιος. 50
- Ο'** Πανιερώτατος Μητροπολίτης ὄχος Στρατ-
ητικής Κύριος Κύριος Κονσαντίος. 10
- Ο'** Πανοσιολογιώτατος ὄχος Πρωτοσύγελος
Κύριος Ιακωβος. 10
- Ο'** Πανοσιολογιώτ. ὄχος Αρχιεπ. τοῦ Σε-
βασμ. Γερ. ὄχος Εφέσου Κ. Κύριλλος. 10
- Ο'** Ιεροδιάκ. τοῦ ὄχοι Νικλενίκ. Κ. Μελέτιος. 2
- εξ Αδριανουπόλεως
- Ο'** Σεβασμιώτατος ὄχος Αδριανουπόλεως
Κύριος Κ. Γρηγόριος Βιζάντιος. 25
- Ο'** Πρωτοσύγελος αὐτῶν κύρ. Καλλίνικος. 2
- Ο'** Αρχιδιάκονος αὐτῶν κύριος Προκοπίος. 3
- Ο'** Γρορροτείς αὐτῶν Ιωάννης Παναγάτος. 1
- Ο'** τοῦ Παναγίας Ταχου Πρωτοσύγελος κύ-
ριος Νεόφυτος. 4
- Ο'** Αιδεσμιώτατος Οἰκονόμος ἀπὸ τῶν ὄχων
Γεωργίου κύριας 5

ΔΟΗΝΩΝ
ΔΚΔΔΗΜΙΑ

